

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Efter sidste flytning : 1853

Citation: Kierkegaard, Søren: "Efter sidste flytning : 1853", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 , s. 7r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p447-txt-shoot-n465.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P447:465

Angaaende mit Forhold til Biskop Mynster.

Maaskee er det dog det bedste, at jeg med et Par Ord oplyser, hvorledes jeg nu forstaaer mit Forhold til Biskop M.; min Læser vil det altid interessere. Og da der offentligen dog gjøres Noget, hemmeligen maaskee meget Mere, for at modarbeide min Stræben; saa er en saadan Oplysning altid gavnlig.

Jeg forstaaer da Forholdet nu saaledes, at jeg i Biskop M. maa see min farligste og min ivrigste Modstander.

»Men hvorledes er det gaaet til? hvad himmelraabende Uret har Du da begaaet mod ham, for at bevirke dette?« Nei, ikke saaledes; thi selv om saa var, at jeg havde begaaet den meest himmelraabende Uret mod Biskop M., jeg vilde endnu derfor ikke ansee ham for min ivrigste Modstander, o, nei, Biskop M. er en stolt Mand, og en stolt Man[d] kan tilgive endog en himmelraabende Uret.

Kun Eet, kun i eet Tilfælde kan han ikke tilgive. Hvad jeg nu tilføier er ikke af mig, Bemærkningen skyldes en af de fineste, meget erfarne og prøvede tillige vistnok en af de ædleste lagttagere, hvilke det franske Folk har at opvise, Hertugen Larochevoucauld. Han siger: man tilgiver Den, der har gjort Uret mod En selv, men man tilgiver – og især i samme Grad som man er stolt – man tilgiver aldrig Den, mod hvem man selv har gjort Uret. Nei, ham tilgiver man ikke, han er En jo ogsaa langt farligere end den værste Fjende. Thi hvad kan den værste Fjende i det Høieste gjøre? Han kan gjøre Uret mod mig; ikke Andet end det, jo stoltere En er, jo mindre bryder han sig derom. Nei, men denne er en plagende Erindring om, at jeg gjorde Uret – ham tilgiver jeg aldrig. Ja, der er vel forekommet Tilfælde, hvor en Stolt, der gjørende Uret, saa blev saa forbittret paa Den, mod hvem han gjorde Uret, at han nu anvendte Alt for om muligt at styrte dette Msk. i Laster og Forbrydelser, og derved ligesom at naae – som havde et Senere tilbagevirkende Kraft! – at han dog havde Ret i den Uret han oprindeligen gjorde mod ham. Nei, Den mod hvem man selv har gjort Uret tilgiver man aldrig.

Ak, jeg stakkels Msk^a – thi jeg er i det Tilfælde, at Biskop M. har gjort Uret mod mig; jeg stakkels Msk, og endnu engang jeg Stakkel med min uforandrede Hengivenhed for Biskop M.

a saa har jeg da i BiskopM. min ivrigste Modstander

At sætte Corsarens G. og mig paa Linie sammen som Forf. (og det gjorde Biskop M. i sin sidste Bog) det var, det føler Biskop M. selv, en Uret – og han tilgiver mig det aldrig. Kun i eet Tilfælde mener jeg, at Biskop M. dog maaskee vilde have tilgivet mig, at han gjorde Uret mod mig: hvis det Hele kunde være gaet ubemærket hen. Men kan dette ikke naaes, røres der derved – for hver Gang vil Biskop M. blive mig mere og mere ugunstig, han tilgiver mig det aldrig thi han føler det nok selv, det var i Grunden uhyre Uret jeg gjorde mod Mag.K., og jeg har derhos frygteligt blottet mig selv – ergo tilgiver jeg ham det aldrig.